

București, 7-15 septembrie 1981

A F I Ș U L :

Săptămîna teatrului de estradă

■ **TEATRUL „FANTASIO” DIN CONSTANȚA** : Fantasiorama de Henry Mălineanu. Sașa Georgescu și Aurel Manolache. Regia : Aurel Manolache.

■ **TEATRUL MUZICAL DIN GALAȚI**, secția de estradă : Consielații dunărene de Angel Grigoriu, Romeo Iorgulescu și George Grigoriu. Regia : Nicolae Ciubuc.

■ **TEATRUL SATIRIC-MUZICAL „CONSTANTIN TÂNASE”** : Idolul femeilor de Aurel Felea și Pulu Călinescu. Regia : Bițu Fălticinea-
nu.

■ **ANSAMBLUL ARTISTIC „DOINA” AL ARMATEI**, secția de estradă : Pe aripile tinereții de Angel Grigoriu, Romeo Iorgulescu și George Grigoriu. Regia : Bițu Fălticinea-
nu.

■ **TEATRUL DRAMATIC DIN BAIIA MARE**, secția de estradă : Așa rid oamenii buni de Mihai Maximilian și Vasile Veselovschi. Regia : Mihai Maximilian.

■ **TEATRUL DE ESTRADĂ DIN DEVA** : Parada melodiilor de George Mihalache. Regia : Eugen Aron.

■ **TEATRUL „A. DAVILA” DIN PITEȘTI**, secția de estradă : Revista știe și le cîntă de Ion Illica. Regia : Alexandru Darian și Constantin Zărnescu.

După cum se poate observa din lectura afișului, Săptămîna a reunit majoritatea teatrelor și secțiilor de estradă ; putem considera, deci, eșantionul intru totul edificator pentru starea actuală a spectacolului nostru de divertisment și atitudine. Ceea ce permite o seamă de concluzii.

Mai întii, în ce privește libretul. Partea vorbită a reprezentației revuistice se doarește un comentariu direct și eficace al vieții sociale. Cîte un cuplet cu bună „adresă” rămîne ani și decenii în memoria străzii, intrind într-un veritabil patrimoniu folcloric, precum unele dintre creațiile lui Tănase și ale textierilor săi.

Fără îndoială, revista are de spus un cuvînt în ceea ce privește eliminarea convenționalului, a ceea ce este învechit, mai

ales în aria limbajului. Pe scena sa, rostirea argotică este admisibilă, în măsura în care exprimă o atitudine morală, liberă de prejudecăți și inhibiții. Dar cuvîntul „tare” este salubru, numai integrat unui text de ținută și rostit cu talent.

În această ordine de idei, nu mă pot împiedica să remarc că, din nici un spectacol vizionat, nu a lipsit referirea — cum să-i zic ? — gestică și verbală. Ia relațiile — cum să le zic ? — „neprincipiale” ale directorului cu secretara, la duduița care și-a luat carnetul de conducere în — cum să-l numesc ? — living-room-ul examenatorului etc. ; asta era, va să zică, problema ce tulbură orizontul. altminteri senin, al autorilor noștri de texte pentru estradă... Recordul, nu mai încapă discuție, aparține textului de la

Constanța și „arlistei” (astfel o numește programul de sală Mariana Cerconi. In-sanitatea care este cupletul „Gioconda” uzează și abuzează de amănunte „pican-te” (în accepția autorilor !); ca și cum ar exista picanterie fără haz și fără noi-mă !

A propoz de noimă și haz, textul pi-teștean aparținând lui Ion Ilinca este o colecție de „cestiuni arzătoare” care nu interesează pe nimeni.

Din păcate, scriitorii nearătându-se atrași de acest gen, se ocupă de textele estra-dei și oameni lipsiți de har, sau simpli întreprinzători.

Totuși, dintre cupletele și scheciurile aproximative, lipsite de vlagă și ocolite de spirit, s-au desprins unele excelente. Se cuvine amintit textul lui George Miha-lache, la spectacolul teatrului din Deva (scheciul care se petrece la un oficiu tele-fonic, unde clienții vorbitori de limbi străine sint serviți cu absolută prioritate, în dauna localnicilor, sceneta în care un pachet de „Kent” circulă ca o „mică atenție” de la medic la profesor, de la acesta, la mecanicul auto, și de la meca-nic, iarăși la doctor, țigările respective promovate la rangul de mijloace valutare de schimb nemaiajungând să fie fumate etc.).

Un alt libret de calitate este cel sem-nat de Mihai Maximilian, pentru specta-colul recent înființatului teatru din Baia Mare. În general, despre băimăreni se poate spune că au meritat cu prisosință premiul I. Aflat la al doilea spectacol, teatrul lor a fost prezența cea mai vitală și multicoloră a galei. Alcătuită din com-peri amatori și din cântăreți fără apariții la televiziune, cu un corp de balet for-mat din absolvenții de acum doi ani ai Liceului de coregrafie din Cluj-Napoca, echipa băimăreană este pe punctul de a atinge nivelul profesionalismului. Vedeta a fost aici baletul, la fel de vivace, de plastic, de expresiv în *Elogiul Soarelui* (un modern tablou coregrafic, straniu și frumos prin precizia desenului său ab-stract), în *Ritmuri exotice* (o veritabilă mostră de temperament), sau în *Săpînța*, un rapel stilizat al spiritualității origina-re românești (infinat mai autentic și mai

sugestiv decît atîcea alcătuirii de gen, pe care avem ocazia de a le urmări). Sandu Fayer a condus un ansamblu exersat alît în dans cit și în pantomimă, compus din Papp Zoltán, Doina Păvălucă, Susana Székely, Mariana Dascălu, Gabriela Me-gyesi, Ramona Russu, Daniela Dan, Elena Luca, Angela Hatos, Marin Ciucă, Dorin Bogdan, Petru Patraș, Hideg Lászlo. Ga-briela Buhociu a creat, din nimicuri po-leite, un decor somptuos și costume de bun-gust, dînd spectacolului acel aer unitar, greu de regăsit în vreuna dintre celelalte seri ale săptămîinii...

...Cu excepția aceleia de la Teatrul sa-tiric-muzical „Constantin Tănase”, pe al cărui afiș sint înscrise cîteva nume con-sacrate. Puiu Călinescu este ceea ce se numește „o locomotivă”, un om-spectacol, a cărui simplă prezență este suficientă pentru a umple o scenă și două ore de spectacol. Dacă partenerii săi caută să-și diversifice mijloacele de expresie, recur-gînd la cînt și dans, el se mulțumește cu interpretarea „numerelor” sale; dar acestea înseamnă mult. Umorul său trăs-nit, funambulesc, își este suficient sieși; îndrăznesc să cred că textul nu îi este neapărat necesar și, la o adică, ar reuși să scoată ceva și din lectură, cum se zice, a cărții de telefon. Îl secondează con brio Paula Rădulescu, Camelia Mitoșeru, Radu Stoienescu, Florin Tănase, Mișu Stoienescu, George Bunea și Luigi Ionescu, com-peri, balerine sau soliști vocali tinzînd cu toții către multiplicitatea de înfățișări a actorului total, aflat în permanent dialog cu sala.

În toate spectacolele, baletul a avut, cum era și firesc, o pondere apreciabilă; eforturile sale, disimulate cu grație, s-au risipit însă, uneori, și în spectacole nevi-abile. Desigur, atunci cînd cineva vrea să monteze un tablou „western”, n-ar trebui să pună balerinele să danseze (a-proximativ) charleston, ci french-cancan... În aceeași ordine de idei, un decor de tip bombonieră roz nu e cadrul cel mai indi-cat pentru debitarea unor cuplete relative la problemele industriei grele.

Și cîte altele — și bune, și rele...

Dan WEIL

